

[Hauge.]

var i Stand til efter det, der foregik i Lørdags, at opretholde sine Udtalelser om, at dersom han ikke fik Bevillingen, var det i og for sig lige meget. Efter Ministerens Udtalelser i Lørdags at dømme, kunde Folketinget gøre, hvad det skønnede, det kom nærmest ikke ham ved, kunde han ikke klare sig paa den ene Maade, saa kunde han klare sig paa den anden Maade, vilde Folketinget ikke give Bevillingen, mente den højtærede Handelsminister, at saa kunde Sagen ganske roligt gaa sin Gang — jeg kunde næsten sige sin skæve Gang —, indtil Statsrevisionen en Gang kom til at gøre Bemærkninger om, hvad Statsregnskabet indeholdt.

Denne Udtalelse af Ministeren lod sig naturligvis ikke opretholde, og det var jo ogsaa ejendommeligt, at en saadan Udtalelse kunde fremsættes af en Venstreminister. Endnu mere ejendommeligt var det, at det blev det konservative Folkeparti, der skulde til at belære Venstres Minister om, hvorledes han skulde forholde sig i et Bevillingsspørgsmaal. Man ved jo, hvorledes Venstre gennem mange Aar med stor Styrke hævdede Folketingets Bevillingsmyndighed overfor Regeringen. Det var ejendommeligt, at Forholdet nu blev vendt om, og at det blev det konservative Parti, der her var Anklageren overfor en Venstre-regering og skulde vejlede Venstre om, hvorledes Grundloven skulde forstaas. Det var det konservative Folkeparti, der skulde vejlede Venstres Minister i Retning af at være agtpaaagivende overfor den Bevillingsmyndighed, som alene tilkom Rigsdagen, og da specielt Folketinget.

Nu tør jeg vel gaa ud fra, at det var en Ubehændighed hos den højtærede Handelsminister, der her gav sig Udslag, og ikke dette, at den højtærede Handelsminister vilde prøve paa at indføre en ny Statsretslære, at gøre andre Anskuelse gældende overfor Bevillingsmyndigheden end de Anskuelse, Venstre gennem Tiderne har gjort gældende. Men under alle Omstændigheder, Skaden blev gjort, og Ministeren saarede sig selv.

Saa gjaldt det om at redde Ministeren, og nu er Ministeren jo reddet for denne Sinde, Bevillingen er ganske vist udstemt af Tillægsbevillingsloven, og det er jo i og for sig slemt nok, men saa har vi Erklæringen, Erklæringen, som skal vejlede det høje Landsting, og ved denne Erklæring søger man at redde den formelle Side af Sagen ved en Udtalelse om, at efter at Handels-

ministeren har udtalt sig, som han har, saa „kan“ Bevillingen gives.

Det er nu ikke let at forstaa, hvad man egentlig har tænkt paa med denne Ordlyd: nu *kan* Bevillingen gives — det er nærmest noget — ja, jeg vil ikke sige: Vrov! for saa bliver jeg vel draget til Ansvar af Formanden, men det *er* en højt ejendommeligt Udtalelse: Bevillingen *kan* gives.

Kan den da gives af Folketinget? Nej, man opfordrer ikke Folketinget til at give Bevillingen. Hvem er det saa, man opfordrer til det? Ja, det maa vel være Landstinget. Men det, man vil sige, er vel, at nu *bør* Bevillingen gives, altsaa, at Landstinget bør indsætte de 41 000 Kr. igen paa Tillægsbevillingslovsforslaget. Det er vel det, man egentlig vil sige, men som man vel synes, man ikke ret vel kan være bekendt at sige, for det Flertal, der har forestaaet Redaktionen af denne Udtalelse, har vel tænkt, at det var noget ejendommeligt noget, at just som man her staar og behandler Sagen, men ikke fører den til nogen Afslutning, afgiver man en Erklæring om, at nu *bør* Landstinget give Bevillingen, hvilket altsaa vil sige, at Landstinget opfordres til at ændre en Lov, som Folketinget endnu ikke har gjort færdig, som vi endnu behandler her.

Det er en højt ejendommeligt Ting. Derfor har jeg ogsaa i Finansudvalget sammen med mine Partifæller sagt, at det er en urigtig Fremgangsmaade, man her anvender. Og saa meget mere er den urigtig, som Landstinget jo ikke har nogen Sikkerhed for, at Folketinget vedtager Bevillingen, hvis Landstinget indsætter den, og Tillægsbevillingslovsforslaget som Følge deraf sendes tilbage til Folketinget. Dette har Landstinget jo ingen Sikkerhed for, og man kan heller ikke paa Forhaand være sikker paa, at Landstinget kan tyde den Tekst, her foreligger. Det kan jo være, at Landstinget fuldstændig misforstaar denne Udtalelse om, at nu kan man bevilge Pengene.

Men under alle Omstændigheder er det jo givet, at Folketingets Finansudvalgs Flertal indstiller til Folketinget, at nu kan Bevillingen gives. Men dette er ikke mere værd end den første Indstilling, for da indstillede Folketingets Finansudvalgs Flertal ogsaa, at Bevillingen skulde gives, men den blev alligevel ikke givet, den er ikke givet endnu, idet det gik saaledes, at nogle af de Medlemmer, som faktisk havde indstillet, at Bevillingen skulde gives, blev siddende ganske tavse — ja, de sad ikke tavse hele Tiden, for de gik her op og de talte faktisk